

SABINE
BOHLMANNOVÁ

Divňákoví



Kurz přátelství
pro začátečníky

 C PRESS

Divňákovi Kurz přátelství pro začátečníky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Sabine Bohlmannová

Divňákovi – Kurz přátelství pro začátečníky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

SABINE
BOHLMANNOVÁ
Divňákoví

kurz přátelství
pro začátečníky

Ilustroval
Daniel Steudtner



 P R E S S



Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!
Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají.
Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom
případě navýší Restorio částku o 20 %.

WILLKOMMEN BEI DEN GRAUSES:

Freunde finden für Anfänger

by Sabine Bohlmann,

illustrations by Daniel Steudtner

© 2025 by Planet! in Thienemann-Esslinger

Verlag GmbH, Stuttgart

Translation © Jitka Hrdá, 2026

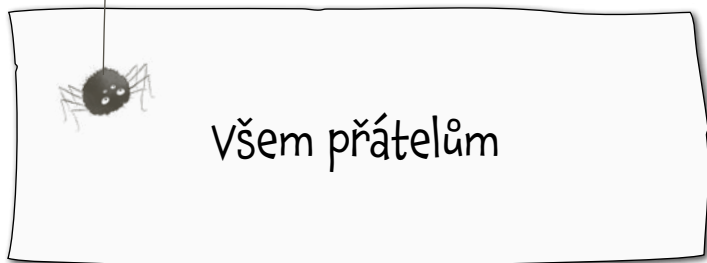
ISBN v tištěné verzi 978-80-264-6027-5

ISBN e-knihy 978-80-264-6032-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-6033-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-6030-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)





Všem přátelům





O mlžné poště a velkých úkolech

Přes střechy městečka Šprýmov plachtila vrána, v zobáku nesla dopis v šedé obálce. Cítila se nesmírně důležitě, protože dnes dostala k vyřízení hned dva úkoly. Nebylo to vůbec jednoduché letět proti větru s obálkou v zobáku, ale na podobné lety byla trénovaná. Už měla na dosah Pytlíkovou ulici. 5, 7, 9, 11 a už je tu. Dům číslo 13. Naposledy pohledem zkontrolovala číslo na obálce a číslo na vývěsce u dveří. Pak strčila dopis tam, kam patřil – do dopisní schránky ve dveřích.

Nahoře na střeše seděla jiná vrána. Povytáhla krk a odkašlala si. Zakašlala jednou, dvakrát, ale její kolegyně, která právě přinesla dopis, si jí nevšímalá. Roztáhla křídla,



odrazila se od země, vznesla se do vzduchu a usadila se na střeše domu číslo 3. Teď teprve si všimla vrány na domě číslo 13. Kývnutím ji pozdravila.

Že by pouhý dopis mohl vzbudit takové pozdvižení, mohl pochopit jen ten, kdo znal tajemství obyvatel domu číslo 13 v Pytlíkové ulici. Byl to totiž úplně první dopis, který kdy do tohoto domu přišel.

„Co to je? Co to je?“ křičela rozrušeně Huš, neviditelná holčička.

„Je to Amálka!“ řekl tajemně Hynek, zčásti víla a zčásti elf. Zkrátka víelf. Držel obálku v ruce, jako by to byla nějaká vzácnost, otáčel ji a prohlížel ze všech stran, jako by objevil něco nevídaného.

„Je to obálka! Obálka je věc vyrobená z papíru, do které se dává dopis!“ vysvětlila maminka Olga, která při vyučování o *zvláštních věcech z papíru* dávala obzvlášť dobrý pozor.

„Amálka!“ trval na svém Hynek.

„Jaká Amálka?“ podivila se Olga.

„Amálka. Jako ta víla! Dostali jsme dopis od víly!“ třásl se Hynkovi hlas.

„Amálka je sice víla, ale tohle je obálka. A v ní je dopis...“ řekla Olga a vzala Hynkovi dopis z ruky a pozorně jej prohlížela. „Není na ní nic napsáno!“

„Já se chci taky podívat!“ vykřikla Wolfi.

„Já taky!“ ozval se Mů.

„A Skřet chce taky!“ řekl děda Divňák, který se ve skutečnosti jmenoval Skřet a který se už nějakou dobu snažil být správným členem rodiny. V minulých týdnech cítil řadu nových pocitů. Krom jiného to byla třeba vděčnost.

„Pěkně po pořádku!“ rozhodla Olga a podala dopis dědovi.

Ten povytáhl obočí. „Brr!“ pronesl. „Hloupej dopis!“

Celá rodina stála ve vchodové hale. Domek, který stál namačkaný mezi domy 11 a 15, vůbec nevypadal na to, že by byl uvnitř tak majestátní. Lustr s bezpočtem křišťálových světýlek visících shora dolů a rozložitě mramorové schodiště vedoucí do horních pater domu připomínaly spíše zámecké vybavení. Zvenčí dům vypadal jako bouda těsně před spadnutím.



„Co je uvnitř?“ zeptala se Wolfi a přidržela si dopis u nosu. „Voní, jako by ho nesla vrána... je opředěný tajuplnou mlhou!“ začenichala Wolfi, dívka s neobyčejně vyvinutým čichem, protože byla z části vlkodlak.

„Já ho chci roztrhnout!“ volala Huš, když se jí obálka dostala do ruky.

„Otevřít. Říká se tomu otevřít, ne roztrhnout,“ opravila ji maminka Olga.

„Dobře, tak můžu? Prosííím!“ úpěla Huš a hleděla prosbně na svou rodinu.

„Kdo je tedy pro, aby Huš otevřela dopis?“ zeptal se Hynek, kterému dělalo dobře, když se mohli spravedlivě domluvit.

Všichni zdvihli ruku na znamení souhlasu.

Huš zamávala dopisem a přiložila si ho k uchu, jestli snad něco neuslyší. „Jen zkouším, jestli z něj něco nevyletí, nebo aby z něj nevyskočila rýma. To bychom se pak všichni nakazili.“

„Co když je ten dopis pro mě? Co když je uvnitř jedno-rožec?“ vypískl Hynek napjatě.

„Na obálce je *Divňákovi*. A ty přece nejsi celá rodina,“ řekla Wolfi stroze.

Hynek zklamaně zavrtěl hlavou.

„A kromě toho by to byl docela placatý jednorožec, jestli tedy k tomu mohu něco říct,“ chichotal se Mů, až mu čepice sklouzla do očí a zpod ní vykoul jeden jeho malý růžek.

„Třeba je to skládací jednorožec, který se složí po otevření dopisu. Říkal bych mu Slávek!“ Hynkovi zářily oči radostí. O skládacích jednorožcích sice dosud neslyšel, ale to ještě nemuselo znamenat, že neexistují.

„Potřebuji něco špičatého, čím bych ten dopis mohla otevřít,“ podotkla Huš.

„Co třeba moje špičáky?“ nabídla se Wolfi ochotně.

„Nebo moje růžky,“ navrhl Mů.

„A já nabízím svou kouzelnou hůlku!“ řekl Hynek.

„Paní Kousavka Okurková by tu obálku mohla také rozkousnout!“ ozval se děda Divňák a ukázal vzhůru na svůj klobouk, na němž trůnila masožravá rostlina a která se po obálce už natahovala.

„Co třeba nějaká kouzelná formulka?“ zeptala se Olga, která toho dne ještě nevyčerpala svá tři přání.

Huš se dívala z jednoho na druhého. „Huštaporte! Nemůžu se rozhodnout. A když si vyberu jednoho z vás, budou se na mě zlobit všichni ostatní.“

„My se na tebe zlobit nebudeme!“ zvolala jednohlasně celá rodina.

„Předpokládám, že si vybereš moje zuby, Hušinko,“ ozvala se Wolfi.

„Ale nejprve si vybereš moji hůlku!“ zašvitořil Hynek.

V tu chvíli někdo zazvonil u dveří. Všichni leknutím nadskočili. Mop, pes, miláček rodiny a zároveň oživlá věc, vyštěkl a odkolébal se ke dveřím.

„Třeba je to zase pošťák,“ špitla Olga.

„Nebo otvírač dopisů!“ uvažoval Hynek.

Wolfi začenichala. „To je Otýlie!“ Svou kamarádku by poznala po čichu i na sto honů.

Divňákovi naráz otevřeli dveře.

A skutečně, stála tam jejich sousedka – Otýlie Šmídová.

„Musíš nám pomoci, Otýlie. Dostali jsme tuhle obálku, prolétla otvorem ve dveřích a je v ní dopis!“ vysvětlovala jí Olga.

„A v čem je problém?“

„Nevíme, jak se takový dopis otvírá, ani nevíme, kdo by ho měl otevřít!“ řekl Mů.

„Skřetovi je to ukradený, kdo ho vtevre!“ zabručel děda Divňák.

„To se neříká!“ pronesly děti jednohlasně.

„Už jsi někdy něco takového otevírala, Otýlie?“ ozvala se znovu Olga.

„No jasně, už mnohokrát!“ řekla Otýlie s klidem.

„Tak to otevři!“ Huš jí podala dopis a s napětím se na ni dívala.

A tak Otýlie strčila jeden svůj prstík do mezery v obálce, trhla, udělalo to TRRRRHHHSSSS a obálka byla rázem otevřená.

„Pane jo!“ řekli všichni Divňákovi jednohlasně a zůstali na Otýlii zírat s otevřenou pusou.

Otýlie vytáhla z obálky zelený dopis.

„Copak je to takhle jednoduché?“ řekla Huš zcela ohromeně.

„No jasně, takhle je to jednoduché!“ usmála se Otýlie.

„Skřet nestačí věřit svým očím!“

„Mám vám ten dopis přečíst?“ nabídla se Otýlie.

„To by bylo skvělé, Otýlie Šmídová, naprosto báječné!“ Hynek nadšeně tleskal a radostně poskakoval.

Otýlie rozevřela dopis a četla.

Vítejte ve 4. fázi

Poté co jste úspěšně dokončili 0. fázi (výcvik), 1. fázi (rozřazení), 2. fázi (aklimatizace) a 3. fázi (integrace), vítáme vás ve **4. fázi: přátelství.**

(Přátelství: dobrovolný osobní vztah založený na vzájemných sympatiích, důvěře a podpoře. Najde o příbuzenský vztah.)

Úkol, který Vám nyní ukládá IPPB spočívá v tom, že si každý člen rodiny najde tak zvaného přítele nebo kamaráda. Pozor: tmavošedé puntíky na světlešedé listině opět nesmí přesáhnout hodnotu 77 bodů.

Náš zvěd, tedy vrána, bude vaše počínání i nadále sledovat ze střechy domu číslo 13 a případná porušení pravidel bude hlásit IPPB. Tento úkol musíte splnit **do 13. dne** od obdržení tohoto dopisu.

Šedivě zdraví

Váš šedý referent

Vrchní inspektor

Šedomil Macarát

IPPB – Institut pro podivuhodné bytosti, Mlha



„Co mají pořád s tím číslem 13!“ mumlala si Otýlie a zavrtěla hlavou.

Chvilí bylo naprosté ticho. Pak všichni pohlédli na Otýlii.

„Zamlouvám si Otýlii!“ vykřikli pak všichni hlasitě.

Ale dívka zdvihla ruce. „Tak počkat! Nemyslím si, že to bude stačit.“

„Ale v dopisu přece stojí, že si každý člen rodiny najde přítele, a toho už máme. Takže jsme splnili fázi 4. To je přece úplně snadné,“ řekl Mů.

„Řekla bych, že jde o to, abyste se vydali ven. Do Pytlíkové ulice a ještě dál. Otevřít se lidem a poznat je. Mě už znáte, a to by pak nedávalo smysl,“ vysvětlila Otýlie.



„Takže ty už se s námi nechceš kamarádit?“ vzlykla Huš. Její obličejík zmizel, protože už nedokázala zadržet dech. Vzlykání a zadržování dechu zkrátka nejde dohromady.

„Huš, kamarádi už přece jsme. Byla bych jen nerada, kdyby vás pan Macarát odvedl na konci příštího týdne pryč jen kvůli tomu, že jste nesplnili úkol.“

To Divňákovi museli uznat.

„Ale lidé z ulice si myslí, že jsme úplně pomatení. Je jedno, jak moc se budeme snažit, vrána už se postará, aby se šedá listina zaplnila trestnými body!“ řekl Mů sklíčeně.

„Ano, ale to jenom proto, že vás neznají a nechtějí si dát tu práci, aby vás poznali lépe. To je problém většiny lidí,“ pokračovala Otýlie. „Každý raději sedí za plotem nebo dřepí doma!“

„Skřet chce taky sedět za plotem s nějakým pěkným plevelem. Plevel se Skřetovi moc líbí!“

Hynek si povzdechl. „Podle mě je ten úkol na nás moc složitý. Ještě nejsme tak daleko.“

„A ti venku asi také ještě nejsou tak daleko, aby se s námi mohli líp seznámit,“ řekl Mů a vzdychl.

„Ach, ale najít si kamarády není vůbec složité!“ řekla Otýlie povzbudivě.

„Skřet nechce! Brr!“ zabručel děda Divňák, ale nikdo mu neodpověděl.

„Otýlie, ty jsi ale profík. Máme obrovské štěstí, že máme za sousedku dívku, která se tak dobře vyzná v lidech.“ Olga vzala Otýlii okolo ramen, vypadala uvolněně.

„Proto máš jistě mnoho přátel, Otýlie, nemám pravdu?“ řekla Wolfi a ušklíbala se.

Otýlie se kousla do rtu. Wolfi měla pravdu. V lecčems byla profík, jen ne v hledání nových přátel, a to přesto, že už přečetla mnoho naučných knih o přátelství. Otýlie byla navíc chytré děvče. A kdo je chytrý, ten jistě přijde na kloub i takové věci, jako je přátelství.

„Tak dobrá, začneme hned, nemáme moc času. Třináct dnů uteče jako voda!“

„Voda! Tu mám moc rád!“ pípнул Hynek, zatřepetal křídélky a nadšením tleskl do dlaní.



O lekci přátelství a snaze odvrátit pozornost vrány na střeše

Krátce nato už všichni seděli v učebně pod střechou domu Divňákových.

„Jak je to vlastně s tím učitelem, který k vám chodí každou noc? Nemohl by vás doučovat?“ zeptala se Otýlie, zatímco rozdávala papíry a tužky.

„Paní Kousavka Okurková po tom učiteli chňapla a Mop zvedl nožku a... a vyčural se mu na botu. Tak už se pak s námi nechtěl učit,“ vysvětlil Hynek.

„Já jsem ho stejně neměla ráda!“ ozvala se Huš. „Pokaždé když se mi nepodařilo zadržet dech, se na mě tak zlostně

díval. A já jsem nemohla zadržet dech právě proto, že se na mě tak zle díval!“

„Dobře, tak začneme!“ odkašlala si Otýlie. „Máte nějaké otázky?“

Hynek se přihlásil.

„Ano, pane Divňáku?“ vyvolala ho Otýlie přesně jako ve škole.

„Jak je možné najít si přátele? Nebo spíše kde?“

Otýlie uvažovala. „Přátele je možné najít všude. V práci, když chodíte po škole na kroužek nebo jen tak venku v sousedství. A také na dovolené.“

„Ó ano, pojedeme na dovolenou!“ zaradoval se Hynek a radostně poskakoval na židli.

„Jak si mám najít kroužek, na který bych mohla chodit? A proč se vlastně chodí na kroužky a proč se tomu vůbec říká kroužky?“ ptala se Olga.

„A proč se zálibám říká koníčky?“ chtěl vědět Mů.

Otýlie si opět připomněla, jak málo vědí Divňákovi o normálním světě. „Záliba je něco, co rádi děláme. Některé záliby můžeme dělat doma...“

„Takovou zálibu chci taky!“ vypískl Hynek.

„Skřet taky!“ vykřikl děda.

„To byste si ale nenašli nové přátele. Musíte si vybrat koníček, u kterého nebudete sami. A kde bude více ostatních lidí, kteří budou mít stejnou zálibu jako vy. Co vás baví?“

„Skřeta nic nebaví!“

„Určitě se najde něco, co by vás mohlo bavit, dědo!“ zkusila ho podpořit Otýlie.

„Hmm!“ odfrkl si Skřet.

„Mysli, dědečku, mysli!“ snažila se mu dodat odvahy malá Huš.

„Plevel. Skřet má rád plevel.“

„Plevel, to by asi šlo.“ Otýlie dumala, jestli by se dal vymyslet koníček, který by souvisel s plevem.

„Mě baví hrát si s hračkami pro psy. To je můj koníček,“ přidala se Wolfi, vlkodlačí dívka, která byla vzdáleně příbuzná se psy. „Musím najít někoho, koho baví to samé!“

„No jo, Wolfi, ale to by ses pak kamarádila se psem. Jenže IPPB měl na mysli lidské přátele,“ poznamenala Otýlie.

„Až si najdu kamaráda, tak mu ukážu, jak se dá projít zdí,“ uvažovala Huš.

„To raději nedělej, sluníčko!“ řekla Olga své nejmladší dceři. „Víš, že bys zase uvízla. A navíc je to něco, co by mělo zůstat v rodině.“

Otýlie si oddechla. Alespoň někdo jí rozumí.
„Já bych se mohla přidat do nějakého klubu nevšedních lahviček. O lahvích vím všechno a přímo je zbožňuju!“



Teď si Otýlie povzdychla. Olga byla duch z lahve a vlastnila bezpočet nejrůznějších lahviček. Večer co večer stála před svou sbírkou a přemýšlela, ve které přespí.
„O takovém klubu jsem jaktěživ neslyšela,“ řekla Otýlie.

„Tak nějaký založíme!“ Olga nadšením vyskočila.

„Řekl bych, že bychom se měli pokusit tu vránu nějak vypnout,“ řekl tiše Mů, který byl celou dobu nezvykle tiše.

„Proč?“ zeptala se Wolfi.

„Protože si myslím, že bychom mohli schytat pěkných pár trestných bodů, až vyjdeme ven a budeme hledat přátele!“

Otýlie zamýšleně pokývala hlavou. „Asi máš pravdu, Mů.“

V dalším okamžiku stáli Divňákovi spolu s Mopem před domem. Po očku se dívali vzhůru na vrchol střechy, kde vrána držela hlídku.

Doma mohli být Divňákovi uvolnění, mohli říkat, co se jim zachtělo. Ale venku před domem už to bylo horší.

Venku už se museli chovat jinak. Jako normální lidé. Nikdo z nich nesměl nijak vyčnívat. Nikoho nesmělo ani napadnout, že by Divňákovi mohli být jiní. A kdyby je snad někdo označil za podivné, strašidelné nebo hroživé, otevřela by vrána zobák a udělala by *krááá!* Pak by se na světlešedé listině objevil tmavošedý puntík. Kdyby rodina nasbírala 77 trestných bodů, odvedl by si *Institut pro podivuhodné bytosti* právě toho člena rodiny, který by za to všechno byl zodpovědný. Nikdo nevěděl, kam se ztrácí bytosti, které pracovníci *Institutu* odvedou, a to bylo ještě děsivější.

„Mohli bychom jí dát na střechu televizi, to by pak měla co dělat a nevšímala by si nás,“ uvažovala Wolfi.

„Třeba taky potřebuje kamaráda. Podívejte, vypadá tak opuštěně!“ pronesla Huš soucitně.

Divňákovi se podívali vzhůru na střechu, kde spatřili osamělou vránu.

Náhle se ozvalo zakrákání a Divňákovi sebou trhli.

„To nebylo u nás!“

„Ta naše ani neotevřela zobák!“

„A ani jsme neudělali nic špatně. Jen jsme stáli na ulici, a to přece zakázané není.“

„Nebo je to zakázané, Otýlie?“

„Skřet nesnáší zákazy! Brr!“

„Ne, to je úplně normální, když lidé stojí na ulici!“ řekla trpělivě Otýlie.

Znovu se ozvalo krákání.

„Ozývá se to od domu číslo 3. Sedí tam ještě jedna vrána!“ řekl náhle Mů.

„To není nic neobvyklého,“ uklidnila je Otýlie. „Existuje spousta vran a mohou sedět všude. Strom u hřiště je jimi někdy celý posetý, jako by tam byly odjakživa.“

„Mám nápad, jak tu naši odlákáme!“ Můovi zasvítily oči.



Večer po setmění se otevřelo střešní okno domu číslo 13. Nejprve se v něm objevily dva parůžky, pak vykoukl Mů.

„Sedí tam?“ šeptla Olga.

Celá rodina teď byla na půdě.

Otýlie ten výjev sledovala z okna svým dalekohledem.

Mů stál Hynkovi na ramenou.

„Au, auvajs! To byla moje klíční kost!“

„Ty máš někde v těle klíče? A kde?“ chtěla vědět Wolfi.

„To ti teď nemůžu říct,“ odbyl ji Hynek.

„Skřeta takový hlouposti vůbec nezajímají.“

„Mohla bych teď, prosím, ven? Úplněk mě volá!“ zeptala se Wolfi. „Hrozně se mi chce výt!“

„Ale no tak, Wolfi, ovládej se přece!“ zamračila se Olga.

„Budte už konečně zticha, už tak jsme moc nápadní!“ ozval se Mů. Pak přeručkoval až k oknu, opatrně z něj vy-lezl a posadil se vedle vrány.

„Tak co, užíváš si výhled?“ zeptal se jí a snažil se působit, že sedět na střeše vedle vrány, která je ještě ke všemu špehem *Institutu pro podivuhodné bytosti*, je ta nejnórmálnější věc na světě. „Našla sis pěkné místo!“ Vrána ani nehnula brvou. „Víš, vráno, vlastně jsme se ještě ani neseznámili. A to přitom bydlíme prakticky pod stejnou střechou, tedy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Divňákovi – Kurz přátelství pro začátečníky. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.